Lietas arhīva Nr. A42-02943-17/28
ECLI:LV:ADRJRIT:2017:1127.A420294317.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2017.gada 27.novembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese T.Jefremova,

rakstveida procesā izskatīja /pers. A/ pieteikumu par Rīgas domes 2017.gada 21.augusta lēmuma Nr.2-30/RD-17-315-ap atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas domes Pašvaldības ieņēmumu pārvaldes (turpmāk arī – pārvalde) 2014. un 2015.gada maksāšanas paziņojumiem pieteicējai /pers. A/ tika paziņots nekustamā īpašuma nodoklis 2014. un 2015.gadam par pieteicējai piederošajām 2/205 domājamajām daļām no nekustamā īpašuma /adrese A/, kadastra Nr./numurs A/(turpmāk – nekustamais īpašums).

Nekustamajā īpašumā ietilpst telpu grupa ar nosaukumu "garāža" ar kadastra apzīmējumu /numurs B/, platībā 5 606 kv.m. (turpmāk – objekts Nr.1), un kopīpašums 56060/286257 domājamās daļas no darījumu centra – dzīvojamās mājas ar kadastra apzīmējumu /numurs C/, koplietošanas telpām, platībā 3 734,4 kv.m., telpu grupai piekrītošā koplietošanas telpu platība 731 kv.m. (turpmāk – objekts Nr.2). Nekustamā īpašuma nodoklis par nekustamo īpašumu 2014.gadā bija 29,03 *euro*, 2015.gadā 29,03 *euro*.

[2] Ar pārvaldes 2017.gada 31.marta maksāšanas paziņojumu par nekustamā īpašuma nodokli 2014.–2015.gadam Nr.PIPN-17-278334-mp/PIP-17-96727-AL/5-7 pieteicējai paziņots par nekustamā īpašuma nodokļa aprēķina pārbaudes rezultātā veikto pārrēķinu attiecībā uz nekustamo īpašumu, papildus aprēķinot 54,89 *euro* par 2014.gadu un 54,89 *euro* par 2015.gadu.

Pieteicēja maksāšanas paziņojumu apstrīdēja pārvaldes priekšniekam, ar kura 2017.gada 25.maija lēmumu Nr.PIP-17-8619-ap/5-7/17-96727-AL maksāšanas paziņojums atstāts negrozīts. Nepiekrītot šim lēmumam, pieteicēja vērsās ar apstrīdēšanas iesniegumu Rīgas domē.

Ar Rīgas domes 2017.gada 21.augusta lēmumu Nr.2-30/RD-17-315-ap pārvaldes priekšnieka 2017.gada 25.maija lēmums atstāts negrozīts. Lēmums pamatots ar sekojošiem apsvērumiem.

[2.1] Pārvaldes 2014. un 2015.gadā izdotajos maksāšanas paziņojumos nekustamā īpašuma nodoklis ir aprēķināts pēc kadastrālās vērtības 14 515,54 *euro*, kura ir noteikta nepareizi. Atbilstoši Valsts zemes dienesta sniegtajai informācijai uz 2014.gada 1.janvāri un 2015.gada 1.janvāri objektam Nr.1 kadastrālā vērtība noteikta 1 316 143 *euro*, objektam Nr.2 876 742 *euro*, kas atbilstoši 56060/286257 domājamajām daļām ir 171 699,4 *euro*. Līdz ar to nodoklis bija jāaprēķina no kadastrālās vērtības 1 487 842,4 *euro* (1 316 143 *euro* + 171 699,4 *euro*).

Tādēļ, ievērojot likuma "Par nekustamā īpašuma nodokli" 3.panta pirmās daļas 2.punktu, nekustamā īpašuma nodoklis ir aprēķināms no kadastrālās vērtības 1 487 842,4 *euro*, piemērojot nodokļu likmes 0,2%, 0,4%, 0,6% apmērā. Līdz ar to veiktais pārrēķins ir pareizs.

[2.2] Ja par nekustamo īpašumu nav pilnā apmērā aprēķināts nekustamā īpašuma nodoklis, ir pārkāptas obligātās tiesību normas, kurās noteikts nekustamā īpašuma nodokļa samaksas un iekasēšanas pienākums. Likuma "Par nodokļiem un nodevām" 23.panta otrajā daļā ir noteikts nodokļu administrācijas pienākums papildus aprēķināt nodokļus, ja nosakot nodokļa maksājuma apmēru, ir pārkāpti normatīvie akti. Papildus aprēķinu var veikt triju gadu laikā pēc likumā noteiktā maksāšanas termiņa. Lēmums par nekustamā īpašuma nodokļa aprēķināšanu ir obligātais administratīvais akts, līdz ar to iestāde nevērtē tā izdošanas nepieciešamību, saturu un lietderību.

[3] Nepiekrītot Rīgas domes 2017.gada 21.augusta lēmumam Nr.2-30/RD-17-315-ap, pieteicēja to ir pārsūdzējusi tiesā, prasot lēmuma atcelšanu. Pieteikums pamatots ar sekojošiem argumentiem.

[3.1] Pārvalde, veicot nodokļu pārrēķinu, nav ievērojusi tiesiskās paļāvības principu, kurš paredz, ka iestādes kļūda nevar radīt privātpersonai nelabvēlīgas sekas. Pieteicējai ir iestājušās negatīvas sekas, jo tiek pieprasīts papildus nodokļu maksājums, samazinot pieteicējas mantu. Iestāde lēmumā nav pamatojusi, kāpēc šis princips netiek ievērots. Nav minētas tiesību normas, uz kuru pamata iestāde ir tiesīga veikt pārrēķinu.

Iestādes rīcība neatbilst arī labas pārvaldības principam un likuma "Par nekustamā īpašuma nodokli" 3.[1]panta pirmās daļas 4.punktam, kas nosaka, ka ir jāievēro prognozējamības un stabilitātes princips.

[3.2] Pieteicēja ir savlaicīgi izpildījusi nodokļu maksāšanas paziņojumus par 2014. un 2015.gadu, tādēļ šie administratīvie akti ir zaudējuši spēku, saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 75.panta otro daļu. Tādēļ iestāde šos aktus nevar grozīt, jo tie ir izpildīti.

[3.3] Likuma "Par nekustamā īpašuma nodokli" 6.panta pirmā daļa tieši norāda, ka nodokļa apmēru kārtējam gadam paziņo nodokļu maksātājam. Līdz ar to speciālā likuma normā ir runa par kārtējā gada nodokļa aprēķinu, nevis par periodu, kas bija pirms diviem vai trijiem gadiem. Likums neparedz iespēju veikt nodokļu pārrēķinu.

[3.4] Saskaņā ar Satversmes 90.pantu pieteicējai ir tiesības zināt savas tiesības. Pieteicējai tās nav iespējams zināt, ja likums tās neatspoguļo, bet iestāde piemēro dažādas interpretācijas, atkarībā no iestādes nodoma un/vai ikreizējās vajadzības.

[4] Rīgas dome tiesai sniegtajā paskaidrojumā pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā ietverto skaidrojumu. Papildus dome paskaidro turpmāko.

[4.1] No likuma "Par nodokļiem un nodevām" 23.panta otrās daļas izriet pienākums, nevis tiesības, veikt nodokļu pārrēķinu normā noteiktajos gadījumos. To arī apliecina 23.panta otrās daļas redakcija, kas bija spēkā līdz 2006.gada 31.decembrim.

Augstākās tiesas judikatūrā ir atzīts, ka nodokļu administrācijai ir tiesības papildus aprēķināt nekustamā īpašuma nodokli atbilstoši likuma "Par nodokļiem un nodevām" 23.panta otrajai daļai, gadījumos, kad par nekustamo īpašumu nav aprēķināts nekustamā īpašuma nodoklis pilnā apmērā.

[4.2] Kā ir norādījusi Augstākā tiesa, gadījumos, kad iestāde ar kļūdainiem izteikumiem radījusi privātpersonai tiesisko paļāvību uz kādu konkrētu rezultātu, tai administratīvā akta izdošanas procesā jāsaskaras ar divu tiesību principu – tiesiskuma principa un tiesiskās paļāvības principa sadursmi. To, kuram principam ir dodama priekšroka, jāizlemj katrā konkrētajā gadījumā. Šajā gadījumā iestādei ir pienākums veikt nodokļa pārrēķinu. Iestāde ar iepriekš izdotajiem maksāšanas paziņojumiem pieteicējai nevarēja radīt tiesisko paļāvību, ka nepastāv iespējamība, ka nākotnē nevar tikt veikts nodokļu pārrēķins.

Veicot pārrēķinu, tiek sasniegts leģitīms mērķis – nekustamā īpašuma nodokļa precīzas iekasēšanas nodrošināšana.

Līdzīgā gadījumā Augstākā tiesa ir norādījusi, ka Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektoram ir tiesības noteikt lielāku nodokļa parādu, nekā tas bija noteikts apstrīdētajā lēmumā, jo normas, kas noteic, kā nosakāms nodokļa apmērs, ir obligātās tiesību normas.

[5] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.[1]panta pirmo daļu administratīvās lietas izskatīšana notiek rakstveida procesā bez tiesas sēdes, ja likumā nav noteikts citādi.

Pārbaudījusi lietas materiālus, tiesa konstatē, ka pieteicēja nav lūgusi lietas izskatīšanu mutvārdu procesā un nepastāv citi šķēršļi lietas izskatīšanai rakstveida procesā, tādējādi tiesa lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, atzīst, ka pieteikums ir apmierināms.

[7] Tiesa secina, ka lietā pastāv strīds, vai atbildētāja tiesiski 2017.gada 31.martā pieteicējai papildus nomaksai par nekustamo īpašumu aprēķināja nekustamā īpašuma nodokli par 2014. un 2015.gadu, ņemot vērā to, ka nekustamā īpašuma nodoklis par nekustamo īpašumu par minētajiem gadiem bija aprēķināts kļūdaini un jau bija samaksāts.

[8] Saskaņā ar likuma "Par nodokļiem un nodevām" 23.panta otro daļu nodokļu administrācija papildus aprēķina nodokļus saskaņā ar konkrēto nodokļu likumiem, ja, nosakot nodokļu maksājumu apmēru, ir pārkāpti likumi, Ministru kabineta noteikumi vai vietējo pašvaldību saistošie noteikumi, kā arī samazina nodokļa maksājuma apmēru triju gadu laikā pēc likumā noteiktā maksāšanas termiņa.

Augstākā tiesa, interpretējot minēto tiesību normu, ir norādījusi, ka likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta otrā daļa paredz tiesības nodokļu administrācijai veikt papildu nodokļu aprēķinu par iepriekšējiem trim gadiem tieši tādos gadījumos, ja kaut kāda iemesla dēļ iepriekšējos gados nodokļu aprēķins bijis kļūdains. Nekustamā īpašuma nodokļa gadījumā šāda kļūda parasti rodas, ja nav pareizi noteikts nekustamā īpašuma nodokļa objekts (nepareizas ziņas Nekustamā īpašuma valsts kadastra reģistrā) vai arī nodokļa maksātājs nav informējis pašvaldību par nodokļa maksāšanas pienākuma rašanos noteiktos gadījumos (likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 7.panta otrā daļa) vai nav paziņojis par nekustamā īpašuma funkcionālās izmantošanas izmaiņām (likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 3.panta devītā daļa). Tā kā nekustamā īpašuma nodoklis tiek aprēķināts pēc ziņām, kas valsts reģistros un iestādēs tiek saņemtas no nodokļa maksātāja (ziņas zemesgrāmatā, Nekustamā īpašuma valsts kadastra reģistrā, pašvaldībā), šādos gadījumos parasti nav pamata pārmest pašvaldībai, ka tā nav laikus pareizi aprēķinājusi nodokli par kārtējo gadu *(Augstākās tiesas 2015.gada 10.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-249/2015 14.punkts)*.

2017.gada 15.maija Augstākās tiesas rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-139/2017 9.punktā uzsvērts, ka, piemērojot likuma 'Par nodokļiem un nodevām" 23.panta otro daļu, būtiska nozīme ir piešķirama apstāklim, ka parasti nekustamā īpašuma nodokļa aprēķina kļūda izriet no paša nodokļu maksātāja rīcības un nekorekti sniegtas informācijas.

[9] Tiesa konstatē, un lietā nav strīda, ka 2014.gada 12.februārī un 2015.gada 5.februārī pieteicējai tika sastādīti maksāšanas paziņojumi par nekustamā īpašuma nodokli 2014. un 2015.gadam. Tajos minētā nekustamā īpašuma (kadastra Nr. /numurs A/) platība tika norādīta 61,83 kv.m. un tā kadastrālā vērtība tika norādīta 14 515,54 *euro* un tika aprēķināts nekustamā īpašuma nodoklis 29,03 *euro*, piemērojot minētajai kadastrālajai vērtībai nekustamā īpašuma nodokļa likmi 0,2% *(lietas 51.-54.lapa)*.

2017.gada 31.martā pieteicējai tika sastādīts maksāšanas paziņojums par nekustamā īpašuma nodokli 2014. un 2015.gadam, kurā tika norādīts, ka nekustamā īpašuma sastāvā ietilpstošās telpu grupas, kadastra apzīmējums /numurs B/un tai piekrītošo kopīpašuma domājamo daļu kadastrālā vērtība 2014. un 2015.gadā ir 1 487 842,40 *euro* un līdz ar to, pamatojoties uz likuma "Par nekustamā īpašuma nodokli" 3.panta pirmās daļas 2.punktu nekustamajam īpašumam nodoklis bija jāaprēķina pēc likmēm 0,2%-0,6% *(lietas 8.lapa)*.

Lēmumā norādīts, ka pieteicējai nekustamā īpašuma nodoklis par 2014. un 2015.gadu bija jāaprēķina no kadastrālās vērtības 1 487 842,40 *euro*, piemērojot likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 3.panta pirmās daļas 2.punktā noteikto formulu visai nekustamā īpašuma kadastrālajai vērtībai un tad sadalot visam īpašumam aprēķināto nekustamā īpašuma nodokli kopīpašniekiem, tai skaitā pieteicējai, atbilstoši viņu daļai kopīpašumā.

Tiesa, izvērtējot lietā esošo informāciju, secina, ka 2014. un 2015.gadā Nekustamā īpašuma valsts kadastra sistēmā nekustamā īpašuma sastāvā ietilpstošā objekta Nr.1 kadastrālā vērtība bija noteikta 1 316 143 *euro (lietas 66.lapa)* un objekta Nr.2 kadastrālā vērtība bija 876 742 *euro (lietas 71.-72.lapa)*. Tādējādi pārvaldes rīcībā gan 2014., gan 2015.gadā bija tāda pati informācija par nekustamā īpašuma kadastrālo vērtību, kāda tā ir 2017.gadā. No lēmuma tiesa secina, ka 2014.gada 12.februāra un 2015.gada 5.februāra maksāšanas paziņojumos pieteicējai tika piemērota tāda nodokļa aprēķina formula, ka nekustamā īpašuma kadastrālā vērtība vispirms tika sadalīta pa kopīpašniekiem atbilstoši to domājamai daļai kopīpašumā un tad no minētās kadastrālās vērtības tika aprēķināts nodoklis. Tiesa, ņemot vērā Civillikuma 1071.pantu, secina, ka minētais nodokļa aprēķināšanas mehānisms ir kļūdains un atbildētāja savu kļūdu labojusi, 2017.gada 31.martā pieteicējai sastādot maksāšanas paziņojumu par nekustamā īpašuma nodokli 2014. un 2015.gadam.

[10] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 10.pantu privātpersona var paļauties, ka iestādes rīcība ir tiesiska un konsekventa. Iestādes kļūda, kuras pieļaušanā privātpersona nav vainojama, nedrīkst radīt privātpersonai nelabvēlīgas sekas.

Tiesiskās paļāvības princips ir viens no tiesiskas valsts pamatiem un atbilstoši šim principam iestādei jārīkojas paredzami un noteikti, un personai ir tiesības paļauties, ka iestādes rīcība būs konsekventa. Tomēr tiesiskās paļāvības princips nav absolūts. Personas paļāvība uz iestādes izteikumu, rīcību vai apsolījumu ir šīs personas subjektīvā attieksme, kuru veido pamatota cerība vai pārliecība par konkrētās darbības izpildi vai notikuma iestāšanos nākotnē. Tādēļ katrā atsevišķā gadījumā jāpārbauda šīs subjektīvās attieksmes esamība vai neesamība konkrēto lietas apstākļu ietvaros. Senāta

Administratīvo lietu departaments ir atzinis – lai noskaidrotu, vai tiesiskā paļāvība ir vai nav jāņem vērā, jāatbild uz trīs jautājumiem: 1) vai bija kaut kas, uz ko varēja paļauties (skaidrs iestādes izteikums), 2) vai attiecīgā persona tiešām uz to paļāvās, 3) vai attiecīgā personas paļāvība ir aizsardzības vērta *(sk. Augstākās tiesas 2007.gada 7.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-238/2007 13.1.apakšpunktu)*.

Nodokļu nomaksa ir visas sabiedrības leģitīma interese, tie ir finanšu līdzekļi, kuri paredzēti izlietošanai tieši sabiedrības kopīgajām vajadzībām. Nekustamā īpašuma nodokļa gadījumā tā ir attiecīgās pašvaldības teritorijā dzīvojošā sabiedrība, kura ir ieinteresēta, lai nodoklis tiktu iekasēts tādā apjomā, kā tas paredzēts likumā. Ja pašvaldības kļūdas pēc personai ir aprēķināts mazāks nodoklis, nekā tai atbilstoši likumam būtu jāmaksā, sabiedrības interese labot šo kļūdu un turpmāk saņemt nodokļa maksājumus pilnā apmērā ir lielāka nekā atsevišķas personas tiesiskā paļāvība uz attiecīgu nodokļa summu visu turpmāko laiku *(sk. Augstākās tiesas 2011.gada 16.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-499/2011 11.punktu)*.

Ņemot vērā minēto, piemērojot likuma "Par nodokļiem un nodevām" 23.panta otro daļu saduras tiesiskuma un tiesiskās paļāvības princips, un tiesai jāizšķiras, kuram no šiem principiem šajā lietā ir dodama priekšroka.

[11] Pieteicēja 2014. un 2015.gadā saņēma nekustamā īpašuma nodokļa maksāšanas paziņojumus ar konkrēti norādītām summām par nekustamajiem īpašumiem. Līdz ar to maksāšanas paziņojumi par nekustamā īpašuma nodokli 2014. un 2015.gadam bija skaidri iestādes izteikumi, uz kuriem pieteicēja varēja paļauties un no lietas materiāliem ir secināms, ka pieteicēja uz tiem paļāvās, jo nekustamā īpašuma nodokli samaksāja.

Tiesiskā paļāvība, netiek aizsargāta, ja adresāts zināja vai no viņa saprātīgi varēja sagaidīt, ka viņš apzinās administratīvā akta prettiesiskumu, kā arī, ja adresāts ir sniedzis nepamatotu informāciju, lai saņemtu sākotnējo administratīvo aktu *(The administration and you. A handbook. Strasbourg: Council of Europe Publishing, 1996; Augstākās tiesas Senāta 2008.gada 14.februāra spriedums lietā Nr. SKA-24/2008 14.punkts)*.

Šajā lietā nav konstatējams, ka pieteicēja atbildētājai būtu sniegusi nepatiesu informāciju.

Tiesa uzskata, ka pieteicēja pamatoti varēja neapzināties saņemtā administratīvā akta prettiesiskumu, jo likuma "Par nekustamā īpašuma nodokli" 3.panta pirmās daļas 2.punkts neparedz mehānismu, kā nodoklis tiek aprēķināts kopīpašniekiem, proti, tas nenosaka, ka sākotnēji nodoklis ir aprēķināms visam īpašumam un tad tā apmērs ir sadalāms kopīpašniekiem, ņemot vērā to daļu kopīpašumā. Lai arī minētais nodokļa aprēķināšanas mehānisms tiesiski izriet no Civillikuma 1071.panta, kas nosaka, ka uz kopējo lietu gulošās nastas jānes kopīpašniekiem samērīgi ar viņu daļām, tomēr tā piemērošanas precīzais mehānisms attiecībā uz nodokļa aprēķinu vidusmēra iedzīvotājam var arī nebūt zināms. Par to netieši liecina fakts, ka arī pati atbildētāja, kuras rīcībā ir gan grāmatvedības speciālisti, gan juridiskais dienests, ir kļūdījusies, nosakot mehānismu, kā personai aprēķināms nekustamā īpašuma nodoklis kopīpašuma gadījumā. 2014. un 2015.gadā nekustamajam īpašumam ar kadastra Nr./numurs A/kadastrālā vērtība tika noteikta 1 487 842,40 *euro*, kas attiecīgi pieteicējai piederošajām 2/205 domājamām daļām no nekustamā īpašuma veido 14 515,54 *euro*, kas arī ir norādīts maksāšanas paziņojumos par 2014. un 2015.gadu, turklāt maksāšanas paziņojumos ir norādīta arī pieteicējai piekrītošā nekustamā īpašuma platība atbilstoši tās domājamai daļai – 61,83 kv.m, savukārt visa nekustamā īpašuma platība ir 6337,34 kv.m. Tādējādi tiesa uzskata, ka minētajā situācijā pieteicēja pamatoti varēja arī neapzināties, ka, aprēķinot nekustamā īpašuma nodokli, ir pārkāpts likuma "Par nekustamā īpašuma nodokli" 3.panta pirmās daļas 2.punkts.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka nav konstatējama pieteicējas vaina kļūdainā nekustamā īpašuma nodokļa aprēķinā par 2014. un 2015.gadu un kļūdas iemesls ir pašvaldības nepilnīga savu resursu izmantošana. Pašvaldības rīcībā bija visa nepieciešamā informācija pareizai nekustamā īpašuma nodokļa aprēķināšanai un minētā nodokļa aprēķins nevienā brīdī nebija atkarīgs no pieteicējas sniegtās informācijas.

Tādējādi tiesa uzskata, ka šajā lietā tiesiskās paļāvības princips prevalē pār tiesiskuma principu attiecībā uz iepriekš pieņemtajiem lēmumiem. Pretējā gadījumā zustu tiesiskās paļāvības principa jēga, ka iestādes rīcībai ir jābūt konsekventai un godprātīgai, un privātpersonai ir jābūt tiesībām uz to paļauties. Saskaņā ar Senāta 2004.gada 24.februāra spriedumu lietā Nr.SKA-7 un 2004.gada 24.augusta spriedumu lietā Nr.SKA-107 apstāklis, ka atbildētāja nav pienācīgi izpildījusi objektīvās izmeklēšanas pienākumu, nevar būt par pamatu tam, lai atbildētāja grozītu iepriekš pieņemtos lēmumus pieteicējai par sliktu.

[12] Atbildētāja norādīja, ka judikatūrā ir atzīts, ka nodokļu administrācija ir tiesīga papildus aprēķināt nekustamā īpašuma nodokli atbilstoši likuma "Par nodokļiem un nodevām" 23.panta otrajai daļai, ja par nekustamo īpašumu nav aprēķināts nodoklis pilnā apmērā, atsaucoties uz konkrētiem Augstākās tiesas nolēmumiem (*Augstākās tiesas 2013.gada 10.septembra rīcības sēdes lēmuma Nr.SKA-709/2013 7.punktu un 2015.gada 10.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-249/2015 14.punktu).* Tiesa nošķir šīs lietas faktiskos apstākļus no atbildētājas norādīto lietu faktiskajiem apstākļiem, jo minētajās lietās nodoklis par konkrētiem nekustamajiem īpašumiem vispār netika aprēķināts un konkrēto lietu pieteicējiem vajadzēja to apzināties un informēt par to pašvaldību, savukārt šajā lietā nekustamā īpašuma nodoklis par nekustamo īpašumu tika aprēķināts un pieteicēja pamatoti varēja arī neapzināties, ka tas ir aprēķināts nepareizi. Savukārt atbildētājas norādītajā Administratīvās rajona tiesas spriedumā lietā Nr.A420132517 nav risināts jautājums par likuma "Par nodokļiem un nodevām" 23.panta otrās daļas piemērošanu.

Tiesa, atbildot uz atbildētājas argumentu, ka Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektoram ir tiesības noteikt lielāku parādu, nekā tas bija noteikts apstrīdētajā lēmumā, jo normas, kas noteic, kā nosakāms nodokļa apmērs, ir obligātās tiesību normas, norāda, ka ir pieļaujams noteikt lielāku nodokļa uzrēķinu administratīvā akta apstrīdēšanas procesā, jo tad administratīvais process iestādē vēl nav noslēdzies. Savukārt šajā lietā administratīvais process attiecībā uz nodokļa aprēķināšanu nekustamajam īpašumam par 2014. un 2015.gadu jau bija noslēdzies un attiecībā uz nodokļa aprēķinu par 2014. un 2015.gadu būtībā administratīvais process tika uzsākts no jauna.

[13] Ņemot vērā sprieduma 7.-12. punktos minēto, tiesa secina, ka Lēmums ir prettiesisks un atceļams. Tiesa secina, ka lēmums ir pieņemts attiecībā uz papildus nekustamā īpašuma nodokļa noteikšanu nekustamajam īpašumam par 2014. un 2015.gadu un pārējai lēmumā norādītajai nodokļa summai ir informatīvs raksturs, un tās noteikšanas pamats ir cits administratīvais akts. Tādējādi lēmums ir atceļams pilnībā.

[14] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu. Ievērojot to, ka pieteikums ir apmierināts, atbildētājai ir pienākums pieteicējai atmaksāt samaksāto valsts nodevu. Pieteicēja 2017.gada 2.oktobrī ir samaksājusi valsts nodevu par pieteikuma iesniegšanu 30 *euro*.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246.-251.pantu, un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt /pers. A/ **pieteikumu.**

Atcelt ar tā pieņemšanas dienu Rīgas domes 2017.gada 21.augusta lēmumu Nr.2-30/RD-17-315-ap.

Piespriest no Rīgas pilsētas pašvaldības par labu /pers. A/ (*personas kods /personas kods/, adrese /adrese B/)* viņas samaksāto valsts nodevu 30 *euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā saņemšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese T.Jefremova